

כס"ד. ש"פ דברים, תשעה-באב נדחה, ה'תשפ"ד

קץ שם לחושד'י, ואתא במדרש'י, ופן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפליה. ומבאר הציצית שהיא עיך משי בזה"י ערש"פ לכל ועז רעה לכל חפץ, שיש זמן קצוב לחושד'י הגלות. וצריך להבי'ן, דכיון שכל הדברים שבפעלם יש להם זמן קצוב, נכל זמן מה החיודש בקץ שם לחושד'י. וביחוד אינו מוכן, דמלשון הכתוב קץ שם לחושד'י משמע, שהחושד'י מצד עצמו אין לו קץ, אלא ששם לו קץ. ויש לומר הביאור בזה, דזה שהדברים הבלתי רצויים אינם נמצאים ביי"ד העתים שנקצבו לטובה, הוא רק שלא ישנם אז בפועל. כי ע"י הענינים הטובים שישנם אה, הדברים שישנם רצויים הם מתבטלים. דכמריכ' הוא באור החושד'י, שהאר' דוחה את החושד'י וְעַד שאפילו מעט אור דוחה הרבה חושד'ין. וענין קץ שם לחושד'י הוא, שהאר' דוחה את החושד'י וְעַד שיש לו קיים שייך ככל ענין החושד'י. דזה שהנאולה העתידה תהי' גאולה שאינה נצושת שאין אחר'י גלות, והיא שאם לא ידוי שייך חושד'י הגלות.

ב) ודוגמה החילוק באופן ביטול החושד'י — אם הוא רק נדחה מפני האור, או שאין שייך כלל מציאותו — תלוי בדרגת האור. שכבר לדוחה את החושד'י (אבל גם לאחרי שנדחה שייכת מציאותו) הוא גם ע"י אור מוגבל, וע"י שאפילו נעט אור דוחה הרבה חושד'י. וכבר שהחושד'י יתבטל לגמרי הוא ע"י אור כלתי מוגבל. וכדאיתא במדרש'י דזה שהנאולה זיצית מצרים (וכן הנאולה מגלות בבל ושאר המלכות ע"י להנאולה דלעתיד) היתה גאולה שיש אחר'י גלות, ונאולה העתידה תהי' גאולה נצושת שאין אחר'י גלות, והיא כי הנאולה זיצית מצרים היא דוגמת אור הנר ששייך בו כיבוסי, ונאולה העתידה היא דוגמת אור היום שאין שייך בו כיבוסי, היינו

- 1) איוב כה, ג.
- 2) ב"ר פפ"ט, א.
- 3) באהרת מקץ שלמ"ב. וראה גם אהרת שם (בכ"ד ה) חתקתה, א.
- 4) ת"ד פ"ד, א.
- 5) קהלת ג, א.
- 6) וראה קהלת שם ג, א ואילן.
- 7) מביא פיר' (ר"י, א) חובת הלבבות שער יחוד המעשה פ"ה.
- 8) תורה ר"ג ונאמר פסוקים קט"ו, ב מסיכלתא עה"פ בשלח טו, א. י"ג וישי' ומד'ש תהלים שם פ"ה.

9) י"ג עה"פ (ישע"י, ט, א) קימי אורי: מדיש תהלים עה"פ (תהלים לו, י) כי פטר ספור חיים גו' — חובת ונבואת באהרת (יהל אורי) לתהלים שם ס"ט פ"ה (ס"ט) מדיש ה'תשי"ז ע"י 153 ואילן. ועוד.
10) כ"ה תלשון (ש"י, ו) במה"מ ה'תשי"ח שם ע"י 167.
להעיר מה שצ"ל, גם הנאולה שנתפלה לאור הנר היו באופן דומות (ראה פרש"י עה"פ בשלח טו, ג. מלל' עמוקות אופי קפ"ה. ועוד (בנוגע להנאולה זיצית) פ"ש עה"פ חזקתא מג"א — הו"א במה"מ ה'תשי"ח ל"ס' מדות (בנוגע להנאולה מגלות בבל).

פתח דבר

לקראת חמשה עשר באב — הננו מוציאים לאור את המאמר ד"ר קץ שם לחושד'י גו', שאמרו כ"ק אזמירי שליט"א בהתחזקות דש"פ דברים שבת חזון, תשעה באב נדחה, ה'תשפ"ד.

מערכת, אצ"ר החסידים

ד' וחתמו' ד' מנ"א. ה'תש"א ר"ה. ח"מ שנת אר"טא נפלאה.
שנת תר"ק למכתח כ"ק אר"טא ד' של"ס"א.
בדקל"ג, ג.

ולש לומר הביאור כזה ע"פ הודיעתי, דוגם שאר הוא מעין המאר, ממל כיון שהמאר הוא מובדל מהאר (שהמאר אינו מקור לאור ורק שהוא נמצא ממנו) לכן זה שהאר מגלה את המאר הוא, ורק מציאות המאר ולא מהותו. אלא שאעפ"י, מצד דביקותו של האר בהמאר נגזש בו גם מהות המאר (שמובדל מהאר ואינו מהגלה בו), ועיי' הוא מתבטל ממצאותו, דמצאות האור הוא גילוי (המאר) וע"י שנגזש בו שהמאר (מהות המאר) הוא למעלה מגילוי, ושהגילוי אין לו ערך (כלא חשיב) לגבי המאר, הוא מתבטל ממצאותו.

אלא שמי, גם הביטול דאר ע"י שנגזש בו מקורו אינו ביטול לגמרי, דכיון שהאר והמקור שלו הם שני ענינים, והאר הוא מקורו למקור, הרי זה שהאר מרגיש את מקורו הוא שנגזש בו דבר שחוזר ממנו, שאין זה נוגע לעצם מציאותו. ולכן, הביטול שע"י שנגזש זה הוא רק בההתפשטות שלו ולא בעצם מציאותו. ועיקר הביטול דאר (ביטול לגמרי) הוא הביטול שמצד הוצוא שלו ליכלל במקורו, דכיון שרצון נוגע לעצם מציאותו [כפירוש הבש"ט ע"פ שרפי] עומדים ממעל לו, שע"י הרצון שלהם ליכלל באו"ס הם (כמו) נמצאים (עומדים) שם, וע"י רצון האדם דבמקום שרצונו של אדם, שם הוא נמצא, ויזורה מזו, ששם הוא נמצא נל"ג, לכן, ע"י שרוצה ליכלל במקורו הוא (כמו) כלול במקורו. ולכן, הביטול שלו מצד הרצון ליכלל במקורו הוא ביטול לגמרי (ע"י הביטול דאר הכליל במאר).

ד) ולמשיך בהמאר, שג המדויגות בהביטול דאר הם בגי' מדויגות שבאר. הביטול דאר מצד עצמו הוא בהאר המתלבש בכלים, והביטול דאר מפני שנגזש בו מקורו הוא בהאר שלמעלה מהתלבשות בכלים, אבל בגדר התלבשות, והביטול דאר שמצד טבע הוצוא והעלי' שלו ליכלל במקורו הוא בהאר שלמעלה מגדר התלבשות, וגי' מדויגות שבאר כמו שהם בעין הספירות הם בינה וכתר. אור המתלבש בכלים הוא כבינה, כי כבינה הוא חיבור האור עם הכלי. דוה שכבינה היא ה"י בניקוד אלקימ'ס, כי כבינה הוא חיבור האור (הי"י) עם הכלים (אלקים)א. האר שלמעלה מהתלבשות בכלים אבל בגדר התלבשות הוא כותמה.

- (20) סה"ט תרי"ט ע"י טו, והאר גם המשך תרי"ט ע"י חס"ד. סה"ט השי"ע ע"י י"ב, ובכ"ב.
- (21) וכמו אור השמש, שמהאר יודעים רק שהשמש הוא מציאות ספירי ובהרי, אבל אין יודעים אופי הבהירות שלו (המשך תרי"ט ע"י טו, ועוד).
- (22) והוא במאמר הנ"ל (המשך תרי"ט ע"י טו) ובכ"ב. ראה בהפניין בכתר שם סוף (הוצאת קה"ת) הוספת סי' ל"ח.
- (23) שיע"י ג' ב.
- (24) ראה כשי"ט סי' ר"ד (ל"ג), אג' ליק"ד כר"ד א ק"ג, ב. ועוד. והוא לקריש ח"צ ע"י 348 בהערת הראי על זה מעירוב תחילתו דבמלים שידעו שם, שם הוא מקומו (ראה שרי"ע אה"צ א"ח ח"ל שנת סתת"ז לפי שדעתו של אדם כ"ו), ובידועלמי ברכות ספירי: חס"י דעתו כעו שהוא שניו מקום.
- (25) פר"ס שער כ' (שער השמות) רמ"א ורמ"ד, ובכ"ב.
- (26) ראה גם המשך תרי"ט ע"י קפ"ה.

שהגילוי דגאלה התעוררה ה"י גילוי אור בלתי מוגבל שאין שייך בו הפסקיו, ולכן שהגילוי דגאלה נצחת שאין אחרי גלותו.

ג) רהנה ידוע שכל גילוי הוא ע"י תורה (תורה אורי"ג), ומהו מוכן, דכיון שביטול חושך וגלות הוא ע"י אור, לכן, בכדי לקרב ולמהר ע"ד יתור את הגאלה ותתורה, הוא ע"י הלימוד בתורה בעיני האורי"ג, ולהעיר, דבהדרגה של ארמי' (מהורשי"ט) נ"ע שאמ"ר בשבת תשעה באב נדחו"ט: מדובר בענין האור. דיש לומר, שהשיבות דענין זה לתשעה באב נדחה ה"א, כי תשעה באב שחל בשבת נדחה הוא מסוגל למעול שד"י נדחה לגמרי"י, ודחיי' וביטול וגלות הוא ע"י אורי"ג.

ומבואר בהמאר, דאר הוא אי, ביטול. [דהחילוק בין אור וכלי, הוא שאר הוא אין וכלי הוא יש] ובהביטול דאר ג' מדויגות, הביטול דאר מצד עצמו, מפני שאור הוא מעין המאר, והביטול שבו ע"י שנגזש בו מקורו, והביטול שלו מצד טבע הוצוא והעלי' שבו ליכלל במקורו. וצ"ד להבין, הרי גם הביטול דאר שמצד עצמו הוא (לכאורה) זה שאור אינו מציאות לעצמו וענינו הוא גילוי המאר, ומהו החילוק בין (לכאורה) זה שאור אינו מציאות לעצמו וענינו הוא גילוי המאר, ומהו להבין מ"ש האור עצמו שהביטול שבוואר ע"י שנגזש בו מקורו הוא הביטול דכלא חשיב, ה"י זה שדאר אינו מציאות לעצמו וענינו הוא גילוי המאר, הוא לכאורה, ביטול גדול יותר מהביטול דכלא חשיב [כי הביטול דכלא חשיב הוא רק בנוגע לחשיבותו, שאין לו ערך וחשיבות לגבי מקורו, ואין זה נוגע לעצם מציאותו] ובהמאר אמר, שהביטול שנתקומם בהאר ע"י שנגזש בו מקורו, על הביטול שלו מצד עצמו (שענינו הוא גילוי המאר) הוא הביטול דכלא חשיב.

- (11) ראה אה"ת שבתפ"ה פ' שהגילוי ה"י מכוונת, אחר ולא אשתו"י. והוא גם לסי' טמות פ"ג, ד' ובכ"ב.
- (12) ומ"ש קץ שם לחושך, שמהו משמע, דזה שלא ה"י שייך אז גלות הוא (לא מפני שהאר דגאלה תעורר הוא אור כלי מוגבל, אלא) מפני שהחושך ש לו קץ - ראה לקמן סעיף י"ד.
- (13) משל"ג ב.
- (14) דנטק ליה שנתורה בכלל הוא אור, וממ"ט פנימיות התורה - ע"י הליכוד בענין האור נעשה ענין זה ע"ד יתור.
- (15) בשנת ערו"ת - המשך תרי"ט ח"א סי' חס"ד ואיל"ג, ולתע"ר, שלכאורה, הענינים שבמאמר זה אינם שייכים כי כן לתענינים והמאמרים שלפניו ושלואותיו.
- (16) ראה תפ"ל סעי' ט', שגם פ"ט הענינים דאר המבוארים במאמר שייכים לדחית וכיטול תלות.
- (17) ראה תפ"ל ה' ר"כ, סה"ט ק"ץ השי"ע ע"י 157. ל"ש"י י"ז חס"ד (נדחה) משל"ח.
- (18) ולהע"י גם מ"ש בסידור המאמר (המשך ת"ל ע"י תקצ"א) דבאר אין שייך ענין הגלות.
- (19) עתק לקמן סעיף ד'.
- (20) דכתור ענמה, נ"ל דתורה הוא, שמת"י ופנימיות התורה היא, אורי"ג - אה"ת (זה אור) לחלות ע"י שנתו. סה"ט השי"ע ע"י 68, ובכ"ב.

שומשך ומחליב בשכל ועד שהוא מסה את השכל שיהי כפי הרצון ונעשה טעם להרצון, מזה הוא נשאר במוחותו, רצון שלמעלה מטעם וכמירכ הוא בהתלבשות אמונה בשכל, דכשמתבונן בשכלו בענין שהוא מאמין בו (כאמונה פשוטה שלמעלה משכל) בכדי שגם בשכלו יבין את הענין, שגם לאחרי שהוא מביין את הענין בשכלו, האמונה שלו היא אמונה שלמעלה משכל, והחילוק שבין שני המשלים הוא שבהמשל דהתלבשות הרצון בשכל, זה שהשכל מביין כפי הרצון הוא לא מצד השכל אלא מצד הרצון שסוטה את השכל ומטנה אותו. וכיון שהתלבשות הרצון בשכל היא באופן שהשכל מתבטל (משתנה) מפני הרצון, לכן, זה שהתלבשות אמונה פועלת שינוי ברצון (שגם לאחרי ההתלבשות בשכל הוא נשאר במציאותו) אינו חודש כיצד ובהתלבשות האמונה בשכל, זה שהשכל בא למסקנא שהענין שמאמין בו הוא אמין גם מצד השכל, הוא מצד השכל [דכשמתבונן בשכלו בכדי שגם השכל שלו יהי כפי האמת הוא משתדל שהתבוננות והשקפות שלו יהיו ע"פ אמתו השכלית] ואעפ"כ והתלבשות אמונה פועלת שינוי בהאמונה, וגם לאחרי שבמביין את הענין בשכלו (מצד השכל) האמונה שלו היא אמונה שלמעלה מהשכל. ועוד חילוק בין שני המשלים, דהתלבשות הרצון בשכל, זה שהרצון מחליב בשכל ופועל עליו שידי כפי הרצון הוא מפני שהרצון שליט על השכל (ולא שזה נוגע להרצון) וכיון דזה שרצונו שליט על השכל הוא (לא הרצון עצמו, אלא זיהם שלו לשאר הכחות) לכן ירדת הרצון והתלבשות בשכל היא ירידה אמיתית (יצאה מרצון לשכל) ובהתלבשות האמונה בשכל, זה שמתבונן בשכלו בכדי להביין את הענין הוא בשכל האמונה, בכדי שהאמונה שלו תהי גם כמציאותו. ולכן ירידת האמונה והתלבשותה בשכל אינה ירידה אמיתית.

וע"פ הודיעי שאמונה היא ביטול ושכל הוא מציאות, מוכן, דענין התלבשות האמונה בשכל הוא שהביטול נמשך במציאות. וכיון שהתבוננות (וההשגה) שלו היא בשכל האמונה [וגם זה שהשכל נשאר במציאות ואינו מתבטל לגבי האמונה (כמו שהוא מתבטל לגבי הרצון) והוא בשביל האמונה בכדי שגם השכל כמו שהוא במציאותו יהי כפי האמונה] לכן גם לאחרי שהביטול דאמונה נמשך בהמציאות בשכל, הביטול הוא בתקפו, והחילוק שבין הביטול דאמונה שהתלבשת בשכל והביטול דאמונה שלמעלה מהשכל הוא שהביטול דאמונה המתלבשת בשכל בא בעיני דגילוי (שהביטול מתגלה בשכל) מציאות. דנוסף לזה ששוכנל (שבו מתלבשת האמונה) הוא מציאות, גם הגילוי דהאמונה (זה שהאמונה היא בגילוי באופן שרוא נוגשת בהשכל) הוא מציאותי. והביטול דאמונה שלמעלה מהשכל הוא למעלה מהמציאות דגילוי. [בדוגמת החילוק בין הביטול דאור המתלבש בכלים והביטול

33) ונפשו שירדע שחורב בעצם הוא אמת ע"פ יסוד האמונה והיקם שבו אינו ידא לנמשך להעמיק הוא בזיון ואינו מביטל את זה שכלו לעיין ולהשיג ולשכלל כל דבר עד שיבא על אסתרות חורב (סודים שם ע' קמ"א)

34) לקיטת צ"ג, ר"ש ע"ד, סתמי' ליה"צ כ"ג, וכו"מ.
35) ואולי יש לומר, דכיון שהמשכנת הביטול דאמונה בהמציאות היא בשביל האמונה, היינו שגם ענינה

והאור שלמעלה מגוד התלבשות הוא כחור. והיו שהביטול דדעת עליות, שכולא קמי כלא חשיב, הוא דזיקא בתכמה שלמעלה מהבינה, כי הביטול דכלא חשיב הוא מצד זה שנוגש בו מקורו, ולכן ביטול זה הוא דזיקא בתכמה - אור שלמעלה מהתלבשות (אבל בגוד התלבשות) והביטול שכתבו (אור שלמעלה מגוד התלבשות) הוא ביטול נעלה יותר גם מהביטול דתכמה שהביטול דתכמה הוא הביטול דהוא לברז הוא ואין וליחותי, הביטול דאין, וכבר הוא הביטול דאפי.

ויש לומר, דזה שהביטול דאור שמצד עצמו הוא באור המתלבש בכלים והביטול דאור שמצד הרגש מקורו ומצד הרצון ליכילל במקורו הוא באור שלמעלה מהתלבשות, והוא כי ענין האור הוא גילוי, וכיון שעיקר הגילוי שבאור הוא ע"פ התלבשותו בכלים, לכן, והאור (כמו שהוא מצד עצמו) יורד תמשה להתלבש בכלים. דהגם שהכלים הם היסוד האור, שהאור הוא אין והכלים הם יש (כמובא לעיל ספק ג מהמאמר) מ"מ, כיון שהביטול (אין) דאור שמצד עצמו הוא זה שענינו הוא גילוי המאור, לכן, מצד זה גופא הוא יורד תמשה להתלבש בכלים, ככדי שהגילוי שלו יהי בשלמותו. אבל שנוגש בו האור המקור שלו שמתבטל מגילוי, ע"פ הוא מתבטל מענין הגילוי (בבלי טע"ג) ואינו נמשך להתלבש ולא בעצם מציאותו (בבלי טע"ג ל"ה), של ע"פ שנוגש בו מקורו הוא רק בהתפשטותו ולא בעצם מציאותו (בבלי טע"ג ל"ה), הביטול שלו הוא באופן ששא"ר עדיין בהגדר שלי, גוד הגילוי, ולכן הוא בגוד התלבשות בכלים. וע"פ הביטול דאור שמצד הרצון ליכילל בממקורו, כיון שביטול זה הוא בעצם מציאותו, לכן, ע"פ ביטול זה אינו בגוד התלבשות בכלים.

ה' והג"ה ג' מדריגות תהיל בהביטול דאור, יש (דוגמתם) גם בעבודת האדם. וע"פ המובא לעיל מהמאמר שני מדריגות תהיל בהביטול דאור הם בכינה תכמה וכו', יש לומר, שג' ביטולים תהיל בעבודת האדם הם הביטול דחשנה המיוסדת על אמונה, הביטול דאמונה והביטול דמסירת נפש.

וירבן זה ע"פ המבואר במקיי"א בענין מקיף ופנימי, שגם כשהמקיף נמשך ומחליב בפנימי, הוא נשאר במוחות, מקיף. [וכמירכ הוא בנוגע להתלבשות האור בכלים (שהאור מצד עצמו הוא מקיף וע"פ התלבשותו בכלים נעשה אור פנימי) שגם לאחרי שהאור מחליב בכלים הוא נשאר במוחות, אור"ן. וע"פ הרצון, שגם לאחרי

27) ראו סידור (ספ דראס) ד"ה מואר לתודה (מ"ו, א) - תובא בתמשה תע"ב שם פ"ר"ט (פי תמשה).
28) תרי"ה פ"ה בתהיה - תובא בתמשה תע"ב שם. ובהמשך תע"ב שם שהביטול דאין חילתו הוא
29) וראו לקמן ספק ג' והתע"ה 35.
30) ראו ד"ה ירד"ה ג' וראו תחת התע"ב ספק ט' (לעיל ע' שבב ואיל"ד).
31) סודים תרי"ט ע' קמ"א ויראה גם שם ע' ט"ט.
32) סודים שם ע' ט"ט.
33) ראו לקמן ספק ג' והתע"ה 35.

שליד קץ שם לחושד, תשכ"ד

הרצוא הוא בעצם האור, והיא שבהאר המתקבל בכלים ושנגרד התלבשות. הוא הרצון לא להיות חזק למקור, ובעצם האור הרצון להיות כלול במקור.

והרצון הוא דשני רצונות הנלי יש בכל אחד מהם מעלה שאינה בולתה. הרצון ליהות כלול במקורו הוא נעלה יותר, כי רצון זה שבאור הוא מפי שנגרש בו המקור - וגילוי המקור הוא בעיקר בעצם האור. והרצון לא להיות חזק למקור הוא בפנימיות יותר (סופר) בהאר, ועד שרצון זה הוא בעצם מצאיתו - ולכן הוא בכל הדרגות שבו. וע"ד החילוק שבין הרצון הנשמה ליכלל באר"ס ובה המשיג, שורצון ליכלל באר"ס הוא בגילוי רק ביחודי סגולה, וענין המפי שלא להיות נפרד חזק מאלקות הוא בגילוי כבאר"א.

ח) והנה ע"פ הודוע גודל הדיק במאמרי רכותנו נשיאנו (גם בנוגע לזמן אמירתם) מסתבר לומר, שהשייכות דמאמר הנלי לתשעה באב נדחה הוא הן מצד כלילות המתוכן דהמאמר - ענין האור, וגם מצד הפרטים דאור המבואר"ם בהמאמר.

והרצון הוא דכבדי שהחושד יתבטל לגמרי (ולא רק שיהי נדחה מפי האור) הוא (דבק) ע"י גילוי אור בלתי מוגבל (כניל סעיף ב) וכפטריות יותר - ע"י גילוי אור הכלול במאמר. דהאר שמתפשט מחזק להמאר, ענינו הוא להאר את החושד. וכמו אור השמש שמתפשט בחלל העולם (מחזק להשמש) שמתקום בחלל העולם הוא מקום חשוד, וענינו של האור המתפשט בחלל העולם הוא להאר מקום החושד. והאר הכלול במאמר הוא במקום (דוגא) שאין שייך בו ענין החושד. ועד"י הוא למעלה, דמהחילוקים בין אר"ס שקודם הצמצום (אור הכלול בעצמות) והאר שליאתי הצמצום (שהוא דוגמת אור המתפשט מחזק להמאר) הוא, שהאר שמשך לאחרי הצמצום ענינו הוא להאר את העולמות. ולכן, הגילוי אלקות שישנו בעולם ע"י גילוי האור שליאתי הצמצום הוא בדרך ההחשדות. מציאות כפשיטות ואלקות בהחשדות⁴⁰. [ע"י אור השמש שמתפשט בחלל העולם, שהמקום דחלל העולם מצד עצמו הוא מקום חשוד, והאר שמאיר בו הוא בדרך הספה והחידוש]. וכשמאיר בעולם גילוי אר"ס שקודם הצמצום, אלקות הוא בפשיטות⁴¹. ועד שלא ישנו נתינת מקום כלל לענין שאינו אלקות. [בדוגמת שהי הצמצום, כשהי אר"ס ממלא את מקום החלל, שלא הי אז מקום לעמידת העולמות⁴²].

ז) שניטול החושד לגמרי הוא ע"י גילוי אור הכלול במאמר (אר"ס) שלפי הצמצום, דהאר שלאחרי הצמצום, כיון שענינו הוא להאר את העולמות.

39) ראה סה"ל תרי"ט פ' ש"ב בפנין ריעותא דלכא ומי"ג. ושמ, שרע"ד הוא, אור הנשפך וכו' ומפי' הוא, כ"מ הנשמה.
40) ראה המשך תרע"ב פ' ח"ב ס"ט תמקל ואילך.
41) ע"ת שער א' (שער צעילים ויושר) ע"ב ג. אצרות חיים ומבוא שער"ם בחולתם.
42) ראה סה"ל תרי"ט פ' ש"ב בפנין ריעותא דלכא ומי"ג. ושמ, שרע"ד הוא, אור הנשפך וכו' ומפי' הוא, כ"מ הנשמה.

דאר שלמעלה מהתלבשות, שגם האור המתקבל בכלים אינו מציאות לעצמו וכל ענינו הוא גילוי המאר. אלא שהביטול דאר המתקבל הוא בצויר דגילוי, מציאות. דנוסף לזה שהכלים שבהם מתקבל האור הם מציאות, גם הגילוי דהאר (שמתגלה בהכלים) הוא מציאות. והביטול דאר שלמעלה מהתלבשות הוא שאין בו גם המציאות דגילוי.

ו) והנה גם הביטול דאמונה שלמעלה מהשכל אינו ביטול בתכלית. כי הביטול דאמונה הוא זה שהוא מאמין באלקות וגם שמצד שכלו (המציאות שלי) אין לו הכוחות על זה. וכיון שהטעם לזה שהוא מאמין באלקות (גם שאין לו הכוחות על זה) הוא מפי שהאלקות נרגש בנפשו [אלא שורגש זה הוא למעלה מהמציאות (השגה) שלי], לכן, הביטול דאמונה אינו ביטול בתכלית, כיון דזה שמאמין הוא מפי שנגרש בו אלקות. וכדוגמת הביטול דאר ע"י שנגרש בו מקורו (מחזק המאמר) דהגם שה שנגרש בו מקורו הוא למעלה ממציאותו [דמהות המאר אינו מתגלה בהאר], מ"מ נרגש זה בהאר כמו שהוא במציאותו, מציאות שמחזק להמקור [שכלו, זה שנגרש בו מקורו אינו פועל עליו שרצוה ליכלל במקורו]. והביטול דמסי, שמסור את נפשו בשביל האלקות (רצוה מציאותו) הוא דוגמת הביטול דאר מצד הרצוא שלי ליכלל במקורו. וכמוכן גם מהמשך הענינים בתנ"א, דכ' המפי שבשראל הוא דוגמת הרצון דהנשמה ליפוד ולצאת מן הגוף ולדבק בשרשה ומקורה, הגם שחתי' אר ואפס ותתבטל שם במציאות לגמרי. ולהוסיף, שבהרצון דהנשמה ליכלל באר"ס ישנם ב' דרגות. שהיא רוצה ליכלל, ושהיא נבדחת כליון בדרך ממלא, ויש לומר, דכיון שהביטול (דאר) שמצד הרצון ליכלל במקורו הוא ביטול לגמרי (ע"י הביטול דאר הכלול במאמר כניל סעיף א' לכן מתבטל גם הרצון.

ז) וממשיך בהמאמר⁴³, דכיון שהרצוא דאר ליכלל במקורו הוא מפי שדבוק במקורו, לכן, הרצוא דאר [וכן הביטול שמצד הרצוא] הוא בכל הדרגות דאר, גם בהאר המלוכש בכלים (שהרי זה שדאר הוא דבוק במקורו הוא בכל הדרגות שבו, אלא שעיקר הרצוא [והביטול שמצד הרצוא] הוא בעצם האור שלמעלה מגוד התלבשות בכלים, ויש לומר, דכשני הרצוא שבאר ליכלל במקורו, שני ענינים. הרצון להיות כלול במקורו, והרצון לא להיות חזק למקורו. והה שיעקר

(המפי) דהמציאות הוא ביטול - החילוק שבין הביטול דאמונה שהתלבשת בשכל והביטול דאמונה שלמעלה מהשכל הוא רק בחיצוניות.
ולחצור מסוד"ם תרי"ט ש' ריש ע' ע"ב בפנין מעלה ומטה שבענינים [ושל זה בא המשל דשתי הדרגות שבאמונה], דע"ם היות שהמעלה אינו בהתלבשות כלל והמטה כאל התלבשות שיהם המה בעצם.
43) ראה לעיל סעיף ד שהרצוא ליכלל הוא בכ"מ. ובתנ"א שם, שרצון זה הוא בחינת חכמה שנושפי.
44) ראה המשך תרע"ב פ' ד"ב (ס"ט חס"ק).
45) המשך תרע"ב ש' ע"ב (המפי).

שלז קץ שם לחושד, תש"ד

הוא מפני ששם לו קץ, אבל מצד עצמו אין לו קץ כי זה שהחושד אין לו נתינת מקום בעצם האור שאינו בגדר עולמות, אין זה שייך להעולם. וכיון שמצד הגדר העולם אין לו קץ בראשו (כיון שיש לו נתינת מקום בכל הדרגות השייכים לעולמות) הרי גם הקץ שבסופו, מה שלפעיל יתבטל החושד, לא יהי חזי בגדר העולם. ולכן קץ שם לחושד, קץ בראשו, שהוא שאינו בגדר עולמות, ששם אין נתינת מקום לחושד, יהי כהעולם בפנימיותו. ועיי', גם הקץ שבסופו, ביטול החושד שיהי שיהי או גילוי הרי בהעולם בפנימיותו. דוגם שביטול החושד שיהי לפעיל הוא עיי שיהי או גילוי אור חדש שלמעלה משייכות לעולמות, כמע' יהי העולם כלי גם לאור זה, ועיי' תשלם הכוונה דדירה. לו יהי בתחתונים, שהתחתן (מצד הגודים שלו) יהי דירה לו יהי, לו לצמצמותו.

קונטרס תמישה עשר באב, תש"א

שלז

דמות מוכן שהעולמות תופסים מקום לגבי, לבן, גילוי אור זה הוא באופן שההעלים והמור העולם ביכלתו להעלים עליו. והיינו, דנוספי לההעלים דעולם שישנו גם כשומאר הגילוי, שהגילוי אלקות בעולם שעיי גילוי אור זה הוא בדרך התחדשות (כפי') והה אפשר שההעלים דעולם יעלים גם על גילוי זה (שלא יהי בעולם גילוי אלקות כלל, גם לא גילוי שבדרך התחדשות). וככדי שיהי ביטול החושד הוא עיי גילוי עצם האור שלמעלה מאור שלהאר את העולמות, דאר זה אין העולם מעלים לגבי. והוה מיש במדרש: שהגאלה העתידה הוא דוגמת אור היום שאין שייך בו כובי, דיש לומר שהכוונה בהוה היא להאר שלמעלה משייכות לעולמות, שאין שייך העלים לגבי.

ט) וצריך להבין, דלכאורה, כיון שמצד האור דלהאר את העולמות אי אפשר שיתבטל החושד (ורק שנדחה מפני האור) והוה שבגאלה העתידה יתבטל חושד הגלות, הוא מפני שאין יהי גילוי אור חדש שלמעלה משייכות לעולמות, הרי העולם עצמו (כמו שהוא מצד הגדרים שלו, כולל גם הגילויים השייכים לעולם) יהי נשאר בגלות חזי. ונקודת הביאר בהוה, דמתעצמים: על זה שהכריאה היתה באופן שבתחלה נמצא האור שלמעלה משייכות לעולמות וממנו דלקא נמשך האור דלהאר את העולמות ואפי' שבכאורה הי' צריך להיות מלכתחילה המשכה האור ששייך לעולמות, והוא בכדי שהאור השייך לעולמות יהי בו (בהעלים עכ"פ) מאהר שלמעלה משייכות לעולמות. ועפי' מוכן, דגם שביטול חושד הגלות יהי עיי גילוי עצם האור שלמעלה מאור דלהאר את העולמות, מלם חזי הגאלה (גם) בגדרי העולם, כי גילוי עצם האור שיהי בגאלה העתידה יאיר בגילוי גם בהאר שלהאר את העולמות, ועיי' - בהעולם.

ועפ"י יש לכאר השייכות דהענינים שבמהאמר לביטול חושד הגלות, דזה שמארץ בהמאמר בענין התכלות האור במקורו יש לומר שהוא מפני שביטול חושד הגלות הוא עיי גילוי אור הכלול (כפי' ספיף חזי) והוה שמכאר שטבע הוצוא והתנתלות הוא גם בהאר שבגדר התלבשות וגם בהאר המלוכש בכלים, והוא כי בכדי שביטול חושד הגלות (שמצד גילוי אור הכלול) יהי בגדר העולם, הוא עיי שענין התכלות האור במקורו הוא גם בהאר המלוכש בכלים.

ידי' וזהו קץ שם לחושד, דיש לומר, שפירוש תיבת קץ בפסוק זה הוא (גם) קץ (ובבול) לראשיתו. היינו, שענין החושד יש לו נתינת מקום רק בהאר שלהאר את העולמות ולא בעצם האור. ומאמר קץ שם לחושד (דהוה שיש קץ לחושד

42) הובא לפעל ספיף ב.

43) ראה באורכה סוף מלוקט חגי' ע' קטז ואל"ך.

44) ראה פירוש והאצ"ע לוחלים קיט, עו, קץ בלשוננו פעם ראש ופעם סופי. וראה המשך חרי"ט ע'

כ כמה תוכחות שגם ההתחלה והראש נקי קץ.

45) ועפי' יומתק לשון תפודיש (ויבא בתחלת המאמר), ומן חזו לנוסח כמה שנים יעשה באפיליה -

לא, ומן חזו לאפיר' כמה שנים תהי' בעל"מ, כ'שיו הכותב, קץ שם לחושד" - כי ענין קץ שם לחושד הוא שותף לחושד יהי' (גם) מצד העולם.

46) ראה תחתונה נשא סו. בחושדו"ג. במדכ"ד טי"ג, ג. חגי' מלי"ט.

47) ומשך חרי"ט ס"ט, ג. וככ"ס - נספח כספדי' מלוקט חגי' ע' רמ"א.